

stres tilgang til sagen, og når jeg gav udtryk for, at jeg er positivt indstillet over for beslutningsforslaget, er det, fordi jeg tager det som et udtryk for, at forslagsstillerne ønsker at give udtryk for, at der fortsat skal ydes en seriøs og fremadrettet indsats på området, og det er vi enige i.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg forstår, at hr. Anders Samuelsen ikke har en forklaring på, hvorfor man ikke tog spørgsmålet op sidste år, men jeg kan sådan set fortælle hr. Anders Samuelsen, at grunden til, at jeg var forholdtvis aggressiv, er netop, at denne sag blev startet med nogle meget usaglige og meget usande påstande, som jeg forsøgte at få manet i jorden ved at sige, at det havde været meget mere sagligt at gøre det på et andet tidspunkt. Jeg håber, man vil lære af det og tager tingene op på det tidspunkt, hvor der er mulighed for at forhandle om dem, bl.a. fordi vi har mulighed for at fordele en pose penge, og det ser jeg frem til at gøre sammen med bl.a. Det Radikale Venstre.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten støtter forslaget. Vi mener, det er meget vigtigt, at der bliver lavet en koordinerende indsats på området, og vi ser også gerne, at man finder pengene på finansloven og får lavet en permanent bevilling til arbejdet på området. Vi er, som det er folk bekendt, imod satspuljen, hvor man tager penge fra de fattigste i samfundet og fordeler dem til gode formål. Vi synes hellere, at man over finansloven skulle tage fra de rigeste for at give til gode formål.

Angående indsatsen mod selvmord mener vi helt klart, at der er behov for, at der ikke bare er et videnscenter som det glimrende Center for Selvmordsforskning, men at der også er et råd. Jeg kan simpelt hen ikke forstå den debat, der har været i dag om, at der skulle være en mod-sætning i, at man både har et råd – en referencegruppe, som det hedder her – der kigger mere tværssektorielt og tværfagligt på området, og en lokal forankring af forskellige projekter. På en række andre områder har vi jo også råd samtidig med lokalforankring. På handicapområdet har vi, som det blev nævnt, Det centrale Handicapråd, og det nedlægger man jo ikke med hen-

visning til, at nu skal kommuner og amter til at tage sig bedre af handicappede.

Vi har behov for begge dele. Vi har behov for den lokale forankring for at gøre et godt arbejde, og vi har behov for et landsdækkende råd, der kan se på en række problemstillinger fra forskellige områder i en sammenhæng og komme med forskellige forslag til nye projekter på samme måde, som vi har set Færdselssikkerhedskommissionen, Det Kriminalpræventive Råd osv., der jo har eksisteret i mange, mange år, gøre det samtidig med at der laves en række forskellige projekter i kommuner og amter. Der er behov for både at se på, hvad vi gør for at forebygge selvmord, og ikke kun for at forske i årsagerne, selv om det er meget vigtigt, men det har vi jo videnscenteret til.

Vi diskuterede for nylig i en anden sammenhæng selvmord og kom frem til, at vi bør have en større høring, hvor vi ser på, hvad der er årsagen til de unges selvmordsforsøg, spiseforstyrrelser og andre problemer, og hvad vi kan gøre for at forebygge, at de unge har det så dårligt med livet, at de får behov for at prøve at begå selvmord eller får spiseforstyrrelser eller andet. Der skal måske også ses på, om vi kan lave noget i samarbejde med de andre nordiske lande, og vi har stillet forslag om, at skolerne i et langt større omfang skal undervise de unge på en sådan måde, at de får et større selvværd og ikke blot lærer at sætte grænser for det, de selv vil finde sig i, men også lærer at respektere de grænser, andre sætter. Vi tror, det er en af de muligheder, som vi skal se meget mere på, når det gælder om at styrke de unges selvværd, men som der også peges på i beslutningsforslaget, er der også et stort behov for at gøre mere for at tage sig af de unge, når selvmordet heldigvis ikke er lykkedes, og sikre, at både de og familierne får en ordentlig opfølgning og efterfølgende behandling.

Kl. 13.00

En af de sager, jeg selv har oplevet at blive mest oprørt over, var en klient, jeg havde, en enlig mor med økonomiske problemer, der alligevel passede sit arbejde, tog sig godt af sine børn, men havde meget svært ved at få økonomien til at hænge sammen og hele tiden blev jaget af kommunens pantefogeder.

Hendes datter på 14 år forsøgte at begå selvmord. Kommunens første reaktion var, at de ville tvangsfjerne barnet. Det fandt de så heldigvis hurtigt ud af at der overhovedet ikke var grundlag for. Så kom pigen hjem uden nogen støtte